

Sant Llorenç, caritat i veritat

Romà Casanova, bisbe de Vic

La diada de Sant Llorenç sol ser de les més caloroses de l'estiu. Potser aquesta apreciació va unida al martiri que sofrí aquest diaca del bisbe de Roma Sixt II, ja que la tradició afirma que morí cremat en una graella. El 10 d'agost del 258, en plena persecució de l'emperador Valerià contra la fe cristiana, concretada contra els dirigents de l'Església —bisbes, preveres i diaques—, moria el diaca Llorenç, essent enterrat a la via Tiburtina de Roma. De fet, es convertí en el gran màrtir d'aquesta persecució, amb una fama que sobrepassà la del mateix papa màrtir i s'estengué per tota l'Església.

Sant Llorenç, màrtir cremat en una graella per amor a Crist, ens recorda també que els pobres són el veritable tresor de l'Església

Del diaca Llorenç podem aprendre'n moltes coses. Una seria el testimoniatge d'esperança que ens aporta. Perquè els màrtirs són confessors de la fe i, al mateix temps, testimonis d'esperança per a l'Església de tots els segles. Ells, vessant la pròpia sang, manifesten la certesa de la salvació de Déu. El seu testimoniatge de donar la vida per Crist palesa la gran confiança en l'amor de Déu més enllà de la mort. Ells confessen sense paraules que l'Amor és més fort que la mort.

Una altra cosa, no menys important, és la lliçó que l'amor i la veritat són inseparables. Com ja he dit, Llorenç era el principal diaca de Roma. En arribar la persecució van occir el bisbe de la ciutat; anant, després, més enllà, fins a arribar al diaca principal, Llorenç. L'interès dels executors de la sentència era capturar el qui tenia l'encàrrec de l'economia de l'Església. Sembla que li van demanar

que lliurés els tresors de la comunitat cristiana. Però ell, seguint el manament del papa, repartí els béns eclesials als pobres. Era conegut que en aquell moment la diòcesi de Roma mantenia mil cinc-cents pobres i viudes necessitoses. En ser el moment de presentar els béns de l'Església, Llorenç va mostrar al prefecte romà tots aquells pobres. Ells eren el tresor de l'Església!

Podríem pensar que aquest Llorenç que atenia els pobres, en ser qüestionat per la seva fe en Crist, hauria pogut fer l'opció de continuar el seu servei als pobres abandonant la seva creença. Però per a ell, com per a tots els màrtirs cristians, la veritat i l'amor són inseparables. En aquesta societat líquida on costa de trobar res consistent, ens faria molt de bé recobrar l'encíclica *Caritas in veritate* de Benet XVI, sobre el desenvolupament humà integral en la caritat i en la veritat. Mai caritat sense veritat, ni veritat sense caritat.

